

РЕШЕНИЕ

№ 5628

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **СТ. ИЛ. Ч.**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110215605 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба срещу **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 31/05.10.2023г.**, издадено от Главен Инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), с което на основание чл.53 от ЗАНН вр. чл.408д, ал.3 от ЗСВ вр. чл.27 от ЗАНН е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **300.00 (триста) лева на СЪДИЯ М. Р. А., с ЕГН:******* за административно нарушение по чл.408а, ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

Санкционираното лице обжалва НП, с инвокирани доводи за неговата незаконосъобразност. Твърди се липсата на извършено административно нарушение и се релевират твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяната на НП. **Не се претендират разноски.**

В съдебно заседание, жалбоподателят съдия А., редовно призован, се явява лично, като излага допълнителни съображения по съществото на спора. Счита се, че е налице чл.28 от ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от надлежен процесуален представител, който инвокира доводи за неоснователност и недоказаност на депозираната въззивна жалба. Заявява се, че случая не е маловажен. **Претендират се разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранный, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото

писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I. Въззивната жалба е депозирана на **30.10.2023г.** в законоустановеният 14 (четиринадесет) дневен срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, **връчено на 24.10.2023г. (с пощенско клеймо на обратна разписка на „Български пощи“**, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си):

В настоящото административно-наказателно производство не се спори от страните по фактите и събраната в преписката доказателствена съвкупност.

Спорният по делото въпрос е правен и касае дали конкретното административно нарушение е маловажен случай или не е такова.

Жалбоподателят М. Р. А. встъпил като съдия в Районен съд – Тетевен на **30.06.2023г.** Съдия А. има семейство, което живее в гр.София. В пет дневен срок от встъпването си като съдия подал първоначална първа декларация за имуществено положение. Декларацията била адресирана към кадровия орган Висш съдебен съвет (ВСС) на Република България. В срок до **31.07.2023г.** съдия А. следвало да подаде втора първоначална декларация за имуществено положение и към ИВСС. Като встъпващ съдия в съдебната система, съдия А. не се ориентирал за срока за подаването на втората встъпителна декларация и към ИВСС до 31.07.2023г. Същият от узнаването на това задължение попълнил веднага електронна форма на образеца за встъпителната декларация за имуществено положение в гр.Тетевен. Данните в декларацията били същите като от тази, подадена до ВСС в петдневния срок от встъпването му като съдия. Валидирал декларацията си с уникалното за нея контролно число на **09.08.2023г.** и я подал лично в ИВСС с вх. № 23143 на 11.08.2023г., след като пътувал от гр.Тетевен към гр.София. Съдия А. искал да окаже пълно съдействие на ИВСС за извършване на проверката на имущественото му състояние, като предоставил към тази декларация в полза на ИВСС и извънсъдебна декларация-образец за съгласие за разкриване на банкова тайна за него и членовете на семейството му (без да се провежда специалното за целта по искане на ИВСС охранително производство пред съда за разкриване на банкова тайна, когато магистратът не дава предварително съгласие за разкриване на такава информация). В рамките на извършената проверка от свидетелите – актосъставителят Ц. Б. Д. и свидетелят Н. В. П. – длъжностни лица експерти в ИВСС, спрямо жалбоподателя съдия А. бил съставен АУАН № 31 от 28.08.2023г. След неговото връчване по надлежния ред по ЗАНН е издадено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 31/05.10.2023г.** , издадено от Главен Инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет

(ИВСС), с което на основание чл.53 от ЗАНН вр. чл.408д, ал.3 от ЗСВ вр. чл.27 от ЗАНН е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **300.00 (триста) лева на СЪДИЯ М. Р. А., с ЕГН:******* за административно нарушение по чл.408а, ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и еднопосочен начин от събраните по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН, както и от показанията на свидетелите – актосъставителят Ц. Б. Д. и свидетелят Н. В. П. – длъжностни лица експерти в ИВСС, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка, като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Съдът намира, че показанията на разпитаните свидетели кореспондират на писмените доказателства по делото, доколкото всички доказателствени материали са свързани с изясняването на фактическата обстановка по случая. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаните свидетели да описват някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от **човешка перцепция, сугестия и контрасугестия**, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка *“ex officio”* относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл.408а, ал.1 от ЗСВ съдия, прокурор или следовател, който не подаде в срок декларация по чл. 175а, ал. 1, се наказва с глоба в размер от 300.00 до 3000.00 лева.

По делото се установява, че жалбоподателя съдия М. Р. А. е извършил административно нарушение от формална страна по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, съгласно установените факти (описани в мотивната част на настоящото решение).

Единственият спорен въпрос по делото е правен и се отнася до това дали нарушението на жалбоподателя съдия А. е маловажен случай,

съгласно чл.28 от ЗАНН.

Критериите за определяне на случая като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН са регламентирани в чл. 93, т. 9 от НК, който по отношение на ЗАНН се прилага субсидиарно и съгласно който „маловажен случай“ е този, при който извършеното административно нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административните нарушения от съответния вид.

Преценката за това дали дадено деяние представлява маловажен случай е комплексна и индивидуална във всеки отделен случай и се определя от фактите по делото, съотнесени към разпоредбата на чл. 93, т. 9 от НК.

В текста на чл. 93, т. 9 от НК се съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, като съгласно трайната съдебна практика, маловажността на случая се преценява съобразно предписанията на тази правна норма. По смисъла на чл. 93, т. 9 от НК деянието представлява „маловажен случай“, когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици **или на други смекчаващи обстоятелства** се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид.

От съдържанието на нормата се установява, че дали случаят е маловажен се определя не само от липсата или незначителността на вредните последици, **но и от другите смекчаващи обстоятелства, при които е извършено деянието, като по-ниската степен на обществена опасност**, в сравнение с обикновените случаи, може да даде основание за разграничаването му от административно нарушение и за приемане на извода, че се касае за маловажен случай (*ТР № 58/1986 г. на ОСНК на ВС*).

В същата насока е и *ППВС № 6/1971 г.*, съгласно което маловажността на случая се определя от по-ниската степен на обществена опасност на деянието, изводима, както от оценката на вредните последици от извършването му, така и от другите обстоятелства, характеризиращи деянието и дееца, (личността на извършителя, подбудите, начина на извършване на деянието), преценени в тяхната съвкупност и взаимна връзка.

Преценката дали едно деяние представлява маловажен случай се извършва на основата на фактическите данни по конкретния казус, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и моралната укоримост на извършеното - (*Решение № 19/2008 г. на II н.о., Решение № 69/2010 г. на II н.о., Решение № 306/2009 г. на III н.о.*).

Настоящият съдебен състав извърши с решението си по делото правна преценка и правни изводи, основавайки се на доказателствата по делото и закона, чрез които „преоцени“ ценени и определени от законодателя наказания по състава на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ със

заложените от него абстрактни и формални за тях законови предели и извърши суверенно друга оценка, неприсъща на законодателна идея за криминализирания административно-наказателен състав, като модел на дефинирани определени видове наказателна дейност на държавната политика в частта на предвидените законови санкции. Съдът, именно, чрез тази правораздавателна преоценка на обществените отношения, свързани с регулирането на принципа на Държавата всеки деец да бъде наказан съразмерно, справедливо, пропорционално и законосъобразно наказание в конкретен вид и размер за извършено административно нарушение, то по повод на всеки конкретен случай при отчитане на конкретните факти и доказателствата по делото, ръководно-решаващият орган на наказателния процес може да снижи интензитета на административно-наказателната репресия чрез прилагане на собствен индивидуален подход към случая, като определи съразмерна, пропорционална, справедлива и законосъобразна форма на административно-наказателната намеса на Държавата и чрез отправянето на предупреждение по чл.28 от ЗАНН към личността на жалбоподателя съдия А. с оглед обществената опасност на деянието и личността на дееца.

Налице е маловажен случай на деяние, защитавано от административно-наказателния състав по смисъла на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

Според съда няма пречка разпоредбата на чл.28 от ЗАНН да намери евентуално приложение и по отношение на разпоредбите на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, въпреки завишените изисквания към съдиите като правораздавателни органи, ако липсват обществено опасни последици от административното нарушение, или проявилите са такива от него и предвид наличието на множество от смекчаващи вината обстоятелства, с оглед своята по-ниска степен на обществена опасност обуславят явната им малозначителност или маловажност, което от своя страна не оправдава извършването на санкционна дейност от административно-наказващия орган под формата на налагане на административно наказание „парична глоба“ в определен размер.

Преценява се в такива случаи, и най-вече, степента на застрашеност на обществените отношения, регламентирани под закрилата на нормата на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

1.). Нарушението на жалбоподателя съдия А. по смисъла на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ е първо и единствено.

2.). Съдия А. няма висящи и/или приключили с влязъл в сила акт административно-наказателни производства по смисъла на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ или за нарушения на други административно-наказателни разпоредби, регламентирани в ЗСВ. Логично е административното нарушение на съдия А. по визириания състав да е първо и единствено в качеството му на съдия, както самият Главен инспектор към ВСС е отчетел в самото НП. В тази насока, съдът не споделя възраженията на процесуалния представител на въззиваемата страна, че няма как да бъде извършено предходно нарушение от същия вид, тъй като факта на

встъпването му като съдия е един – отговорът е положителен, но само когато преценката се извършва за едно качество - за качеството на съдия. Друг би бил въпросът, ако съдия А. е бил прокурор и също като прокурор е бил подал встъпителна декларация за имуществено състояние извън законовия срок – такива факти не са установени по делото, но могат принципно да имат релевантно значение, ако бъдат установени. Тогава нарушението по предявения състав би било второ. По тези съображения нарушението му по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ е първо и единствено. Според решаващата инстанция на СРС преценката на особеността на вида на нарушението по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ предполага да се съобрази не дали жалбоподателят съдия А. е извършил такова нарушение от същия вид – липсват две и повече встъпвания в органите на съдебната власт (а встъпването му в съдебната власт е само едно единствено в качеството му на съдия), а дали във връзка с настоящия случай е извършил други различни административни нарушения от датата на встъпването си по останалите административно-наказателни състави, нормирани в законодателя в ЗСВ – в случая такива липсват.

3.). Жалбоподателят съдия А. не е имал други провинения (дисциплинарни нарушения или простъпки) и/или каквито и да е било нарушения на правните разпоредби, уредени в ЗСВ.

4.). Не е наказван с административни предупреждения по чл.28 от ЗАНН с влязъл в сила акт в период до една година от издаването на НП назад във времето (в случая до краен срок от датата на встъпването му като съдия в РС – Тетевен) за други по вид административни нарушения по ЗСВ или за административни нарушения за друга длъжност в органите на съдебната власт преди придобиването на качеството на съдия към 30.06.2023г.

5.). От нарушението по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ не е настъпил по принцип вредоносен резултат, дори то да е формално по съдържание, характер и правни последици.

6.). Настоящият случай разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи за деянията от същия вид, тъй като от нарушението на жалбоподателя съдия А. не е настъпило застрашеност от увреждане на обществените отношения, регламентирани под закрилата на нормата на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

7.). Вредни последици, и/или конфликт на интереси (заинтересованост) и/или източници на неправомерно придобити имуществени права от страна жалбоподателя съдия А. липсват, респективно не са настъпили и не са проявени, нито са реализирани.

8.). Не е настъпила вредна последица за държавния фикс и/или за ИВСС от евентуално „скриване“ на информация за имуществените придобити активи от жалбоподателя съдия А. във връзка с преценката за законното им продибиване и от какви източници е сторено това.

9.). ИВСС не е бил лишен от възможността, нито е бил обективно възпрепятстван, да извърши въобще контрол по ЗСВ спрямо жалбоподателя

съдия А. чрез съответна проверка. Аргумент за този извод на съда е, че съдия А. е бил подал декларация със същото съдържание в законоустановения пет дневен срок и пред ВСС от датата на встъпването си на 30.06.2023г. като съдия в РС – Тетевен. Въззивната инстанция отчита, че между ИВСС и ВСС същите могат да си оказват взаимно съдействие, ако си поискат такова, дори с предоставяне на релевантна информация, свързана със статута на магистратите, особено и за имуществените им декларации. В тази насока е налице постоянна комисия в СК на ВСС за дисциплинарната отговорност на съдии **и взаимодействието между СК на ВСС и ИВСС** по тези въпроси. Когато една информация е налична в един административен орган по реда на правните разпоредби на АПК същата може да бъде изисквана по служебен път от друг административен орган със създаване на най-малко вреди за заинтересованото лице и предвид принципа на пропорционалността и съразмерността, уредени като правни изисквания по отношение на административните органи.

10.). ИВСС е извършил проверка по случая, като още преди образуването (с акта за установяване на административното нарушение) административно-наказателно производство, 17 (седемнадесет) дни след представяне на 11.08.2023г. на изискуемата декларация по ЗСВ от жалбоподателя съдия А., на същия е съставен АУАН № 31 от 28.08.2023г. Съдът отчита и времето на подаването на декларацията на съдия А., което е със забавяне само от 11 (единадесет) дни.

11.). Липсва непозрачност спрямо жалбоподателя съдия А. във връзка с декларираните от него в декларацията му от 11.08.2023г. правно-релевантни факти и обстоятелства.

12.). От липсата на въпросната декларация в законовия срок, не се е стигнало до реално засягане, увреждане и/или застрашаване от накърняване (увреждане) на правата и/или интересите на органите на властта – НАП, КПКОНПИ, ИВСС или за приложението на разпоредбите на ЗСВ, дефиниращи проверката на източниците, чрез които са придобити положително декларираните имуществени права от страна на магистратите.

13.). ИВСС не ангажира доказателства за такива факти в обратен смисъл, за да оправдае законосъобразното упражняване на административно-наказателната си репресия чрез формата на административното наказание „парична глоба“ спрямо жалбоподателя съдия А..

14.). ИВСС приема, че е достатъчно за него (при извода дали е налице административно нарушение, което да бъде санкционирано с административно наказание, без да отчита, че целите на закона и наказанието по принцип могат да се постигнат и с писмено предупреждение спрямо дееца, по силата на което същият ще бъде мотивиран да спазва необходимата дисциплина по ЗСВ при подаването на имуществени декларации и установения правов ред в страната) **да не е подадена в срок и независимо с какво закъснение (с колко дни) декларацията по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, без да отчита всестранно, обективно, пълно и справедливо всички факти по случая и дали целите на наказанието**

могат да се постигнат и с административно предупреждение по чл.28 от ЗАНН.

15.). Доказателствата по делото не установяват по принцип проявена недобросъвестност от жалбоподателя съдия А. към ИВСС или ВСС, и съдът следва да тълкува факта за липсата на недобросъвестност към органите на съдебната власт в негова полза.

16.). Жалбоподателят съдия А. не е имал и умисъл за административното нарушение по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, доколкото не е знаел, че с неподаването втори път на въпросната декларация, извършва административно деяние по визирания административно-наказателен състав. Доказателства в обратен смисъл не са ангажирани от административно-наказващия орган с оглед тежестта на доказване „*onus probandi*”, лежаща върху него.

17.). Съставеният АУАН не се ползва с презумптивната доказателствена сила, нито с презумптивна доказателствена сила се ползват изводите на ИВСС, че са били застрашени от увреждане обществените отношения, които са предмет на закрила от състава по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

18.). В настоящото производство е приложим принципът за невиновност в съответствие с чл.6 от КЗПЧОС.

Административното-наказателно обвинение се приравнява всякога на наказателно обвинение според константната съдебна практика на ЕСПЧ.

19.). Още преди хода на административно-наказателната процедура, реализирана от ИВСС, е подадена с формално закъснение само от 11 (единадесет) дни въпросната декларация на жалбоподателя съдия А. и с оглед декларираните в нея данни.

20.). Предвид правомощията на ИВСС по ЗСВ, наказващият орган реално не е бил възпрепятстван, не само към 05.07.2023г. от представянето на същата декларация пред ВСС, но и към датата на проверката след 31.07.2023г. и към датата на АУАН от 28.08.2023г. (и след това) да извърши проверка по ЗСВ спрямо жалбоподателя съдия А., с оглед механизмите за контрол и властовите правомощия (властови инструменти), с които ИВСС по принцип разполага по закон.

21.). Обстоятелството, че ИВСС не е извършил проверка към 31.07.2023г. или към 01.08.2023г. или непосредствено след това, не може да се тълкува във вреда на административно-наказателното обвинено лице.

22.). Инициативата по ЗАНН е на ИВСС. Ако ИВСС бе извършил своята проверка в по-ранен момент – преди 31.07.2023г. – например с изискването на данните от декларацията от ВСС на съдия А., която той е подал до 05.07.2023г., декларацията на жалбоподателя съдия А. би затвърдила данните от тази по-ранно подадена от него до ВСС декларация, с оглед неговата добросъвестност. На практика не се установи и доказва от административния орган между двете декларации да има разминавания, непълноти и неточности.

23.). Жалбоподателят съдия А. е оказал пълно съдействие на ИВСС във връзка с изясняването на обективната истина по делото. Същият има изрядно, дори образно казано „перфектно“ добросъвестно процесуално поведение по ЗАНН като обвинено в административно нарушение лице.

24.). Жалбоподателят съдия А. не е създавал пречки пред ИВСС, нито го е затруднил или забавил в разкриването на съответната банкова тайна по съдебен ред. Нещо повече, същият е декларирал за себе си и за членовете на семейството си изрично предварително съгласие пред контролния орган за разкриване на банковата тайна за активите му без съдебна санкция или съдебна процедура.

25.). Целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН могат да се постигнат ефективно и чрез отправянето на писмено предупреждение спрямо жалбоподателя съдия А. по чл.28 от ЗАНН.

26.). Целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН с наложената на жалбоподателя съдия А. „парична глоба“ в размер на 300.00 лева са преизпълнени, респективно (не е необходимо да се налага такова административно наказание, тъй като то само по себе си е явно тежко, несъразмерно и непропорционално на целите на закона, **но най-вече - противоречи на целите на европейското наказателно право**), дори и да е наложено в минимален размер от 300.00 лева в пределите от 300.00 лева до 3000.00 лева, дефинирани от националната законодателна власт.

27.). Наложено на жалбоподателя съдия А. административно наказание „парична глоба“ в размер на 300.00 лева (не поради размера му, а поради факта на налагането му, дори и да е минимално) е несправедливо, незаконосъобразно и необосновано, поради конкретиката (*“differentia specifica”*) на настоящия случай, която решаващата инстанция на СРС не може да не съобрази.

Целта на закона по отношение на всяко административно нарушение е административно-наказателна репресия **да е съответна, адекватна и пропорционална** спрямо подложеното на административно-наказателно преследване лице.

28.). Когато целите на административно-наказателното преследване могат да се постигнат и с административно предупреждение по чл.28 от ЗАНН, наказващия орган следва да избере това решение на случая, тъй като то ще съответства на фактите и на личността на дееца, но и ще доведе до пропорционално съответно навлизане в достатъчна степен в личната сфера на привлеченост към отговорност лице, за да се мотивира към поведение, което зачита правовия ред в страната.

29.). Принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ не се изисква настъпването на вредни последици, извън неспазването на законоустановения срок за подаване на процесната първоначална декларация в ИВСС, но в конкретния случай посоченото нарушение не е било от естество да засегне по съществен начин фундаменталните цели, визирани в разпоредбата на чл. 1 от ЗСВ.

30.). Съгласно *Решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело „М. U“ C-210/10, т. 23* „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите-членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността“. Когато по правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определяне на националните санкции „санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и, че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели“ (т.24 от същото решение). Когато правна уредба по правото на Съюза препраща към националните разпоредби, член 4, параграф 3 от ДФЕС относно принципа за лоялното сътрудничество, налага на държавите-членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябва да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер. В тази насока е *Решение от 7 октомври 2010 г, дело S. M. S., C-382/09, т. 44* и *Решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело „М. U“ C-210/10*.

31.). Настоящата инстанция приема, че наложената на жалбоподателя съдия А. „парична глоба“ в размер на 300.00 лева, дори същият да е отказал сключване на споразумение за глоба с въззиваемата страна в намален размер (а упражняването на това право от негова страна не представлява отегчаващо вината обстоятелство и не може да се отчита във вреда на административно-наказателно преследваното лице), не може да бъде изменена (намалена) от съда, разглеждащ въпроса за законосъобразността на наложеното наказание, в зависимост от вида, характера и тежестта на нарушението, с оглед липсата на вредни последици и липсата на застрашеност от увреждане на обществените отношения, закриляни с разпоредбата на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

32.). Съдът също не може да определи по-леко по вид наказание, при което с оглед вида, характера и тежестта на нарушението, остава да се приеме единствената правна възможност деянието на жалбоподателя съдия А. да се квалифицира като маловажен случай.

33.). Предвид липсата или незначителността на вредните последици, както и поради установените по делото смекчаващи вината обстоятелства спрямо жалбоподателя съдия А. е налице маловажен случай на административно нарушение по чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ. Според съда неспазването на визирания нормативен регламент не е възпрепятствало органите на властта – ИВСС и ВСС, НАП и/или КПКОНПИ

да извършват проверка на източниците, въз основа на които е придобил имуществените си права, макар и при липсата на несъставомерни вредни последици.

34.). Преди да наложи санкцията, наказващият орган е следвало да съобрази всички изложени от съда обстоятелства, посочени от съда в настоящото решение при преценката за приложимостта на разпоредбата на чл.408а, ал.1 от ЗСВ вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ към настоящия случай – **1.).** тежестта и продължителността на нарушението; **2.).** степента на отговорност на физическото лице; **3.).** степента на съдействие, което физическото лице е оказало на ИВСС с последващото си поведение и активни действия; **4.).** липсата на предходни нарушения от личността на съдия А. по смисъла на останалите административно-наказателни състави на ЗСВ.

35.). Съдът намира, че предприетите действия от ИВСС за ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя съдия А. чрез наложеното му административно наказание парична глоба в размер на 300.00 лева представляват несъразмерна правна намеса при упражняване на държавната принуда, нарушаваща принципа за справедливостта на наказанията.

36.). Сам по себе си фактът на образуваното административно-наказателно производство е достатъчен, за да формира в съзнанието на жалбоподателя съдия А. своеобразни солидни задръжки и общественополезни стимули от въздържане от извършването на други нарушения при изграждането на съзнанието му за необходимостта от спазване на установения в страната правов ред, както и разпоредбите на ЗСВ.

37.). Решаващата инстанция на СРС намира, че деянието на жалбоподателя съдия А. не е застрашило обществените отношения, свързани с провеждането на ефективен последващ контрол върху придобитите от него имуществени права и предвид това, че наличната информация за тези оценяеми права е била вече налична във ВСС към 05.07.2023г.

38.). Решаващата инстанция на СРС намира, че информираността на ИВСС не е била засегната, възпрепятствана или застрашена от деянието на жалбоподателя съдия А. или с някакви други противозаконни действия от негова страна по смисъла на ЗСВ.

39.). Налице е прозрачност и добросъвестност у жалбоподателя съдия А., тъй като ИВСС с последващ властови контрол не е установил по данните от декларацията по 175, ал.1, т.1 от ЗСВ да е била засегната, възпрепятствана или застрашена информираността на контролния орган да установи от какви източници са придобити имуществените му права, респективно липсват данни да са засегнати лица или интереса на държавния фиск.

40.). Тези обстоятелства придават също така и **инцидентен характер** на констатираното нарушение спрямо жалбоподателя съдия А., което предопределя настоящия случай като маловажен.

Налице са законови основания за отмяната на издаденото НП като неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като съдът следва да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН спрямо жалбоподателя съдия А..

По разноските:

На въззиваемата страна не са дължими разноси с оглед изхода на делото. Жалбоподателят съдия А. не претендира разноси в производството.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕПРАВИЛНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 31/05.10.2023г. , издадено от Главен Инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), с което на основание чл.53 от ЗАНН вр. чл.408д, ал.3 от ЗСВ вр. чл.27 от ЗАНН е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **300.00 (триста) лева на СЪДИЯ М. Р. А., с ЕГН:******* за административно нарушение по чл.408а, ал.1 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) вр. чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл.28 от ЗАНН административно-наказателно преследваното лице **СЪДИЯ М. Р. А., с ЕГН:******* **ДА СПАЗВА ЗАНАПРЕД** разпоредбите на ЗСВ и установения в страната правов **р е д** , **КАТО ПРИ ИЗВЪРШВАНЕ НА ПОСЛЕДВАЩО АДМИНИСТРАТИВНО НАРУШЕНИЕ по ЗСВ** в едногодишен срок от влизането в сила на настоящото съдебно решение, **ЩЕ МУ БЪДЕ НАЛОЖЕНО АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ по ЗАНН във вр. със ЗСВ.**

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____